

ค้นหา รายการที่ 1/1 ของหน้าที่ 1 

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10171 -
10182/2553

พนักงานอัยการจังหวัดเพชรบูรณ์ โจทก์
นายมนตรี ประทุมโถม จำเลย

ป.อ. มาตรา 154, 157

ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง, 192 วรรคสี่

นอกจากจำเลยมีหน้าที่รังวัดที่ดินแล้ว ผู้บังคับบัญชายังได้มอบหมายหน้าที่ให้จำเลยมีหน้าที่รับคำขอ ลงบัญชี รับทำการ เรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียม และออกไปเสริ้รับเงินด้วย การที่จำเลยรับเงินค่าธรรมเนียมรังวัดที่ดินจากผู้เสียหายทั้งสองแม้ศาลชั้นต้นจะฟังข้อเท็จจริงที่ได้ตามทางพิจารณาว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่หรือแสดงตนว่ามีหน้าที่เรียกเก็บหรือตรวจสอบภาษีอากร ค่าธรรมเนียมหรือเงินนั้นโดยทุจริตตาม ป.อ. มาตรา 154 แต่ก็ไม่สามารถลงโทษจำเลยได้ เนื่องจากโจทก์ไม่ได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 154 อันเป็นบทเฉพาะมาด้วย นอกจากนี้ความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตาม ป.อ. มาตรา 157 ซึ่งเป็นบททั่วไป โจทก์ก็ได้อ้างมาในฟ้องทั้งมิได้ยกขึ้นฎีกา จึงต้องถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่งและวรรคสี่

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษารวมกัน

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 และนับโทษจำเลยทั้งสองสำนวนติดต่อกัน

จำเลยให้การปฏิเสธทั้งสองสำนวน

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 154 ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทำความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 5 ปี รวม 12 กระทง ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กระทงละหนึ่งในห้า คงจำคุกกระทงละ 4 ปี รวมจำคุก 48 ปี

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...ในระหว่างเกิดเหตุจำเลยดำรงตำแหน่งช่างรังวัด ระดับ 2 ประจำสำนักงานที่ดินอำเภอวังโป่ง จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายหน้าที่ให้จำเลยมีหน้าที่รับคำขอลงบัญชีรับทำการดำเนินการรังวัดที่ดิน เรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียมและออกไปเสริ้รับเงิน นางปรางทอง นายแต้ม นางอารีย์ นางนิล นางละม้าย นายอำนวย นายสมศักดิ์ นางตา นายบุศทา นางติ้ม นายบรรจง และนายทิม ผู้เสียหายทั้งสอง

สองติดต่อกันให้จำเลยไปรังวัดที่ดินของผู้เสียหายแต่ละรายเพื่อออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ ผู้เสียหายทั้งสองต่างชำระเงินค่าธรรมเนียมรังวัดที่ดินของตนให้แก่จำเลย หลังจากนั้นจำเลยออกไปรังวัดที่ดินให้แก่ผู้เสียหายจำนวน 11 คน แต่ไม่มีผู้เสียหายคนใดได้รับหนังสือรับรองการทำประโยชน์ ต่อมาทางราชการตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่จำเลยแล้วมีคำสั่งไล่ออกจากราชการ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 154 ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า นอกจากจำเลยมีหน้าที่รังวัดที่ดินแล้ว ผู้บังคับบัญชายังได้มอบหมายหน้าที่ให้จำเลยมีหน้าที่รับคำขอ ลงบัญชีรับทำการ เรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียม และออกใบเสร็จรับเงินด้วย การที่จำเลยรับเงินค่าธรรมเนียมรังวัดที่ดินจากผู้เสียหายทั้งสอง แม้ศาลชั้นต้นจะฟังข้อเท็จจริงที่ได้ตามทางพิจารณาว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่หรือแสดงตนว่ามีหน้าที่เรียกเก็บหรือตรวจสอบภาษีอากรค่าธรรมเนียมหรือเงินนั้น โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 154 แต่ก็ไม่สามารถลงโทษจำเลยได้เนื่องจากโจทก์ไม่ได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 154 อันเป็นบทเฉพาะมาด้วย นอกจากนี้ความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ซึ่งเป็นบททั่วไปโจทก์ก็ได้อ้างมาในฟ้องทั้งมิได้ยกขึ้นฎีกา จึงต้องถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่งและวรรคสี่ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น”

พิพากษายืน

(พงษ์ศักดิ์ วีระเสถียร - สิริรัตน์ จันทรา - ชาลี ทัพภวิมล)

หมายเหตุ

